

tale mig om denne Sag. Jeg nærer nemlig det Haab, at det dog vil gaa flere af de ærede Medlemmer saaledes, at de med den Overveielse af Sagen, som der er givet dem Leilighed til at anfille, ville komme til at opfatte den noget anderledes, end de maaste have været tilbøjelige til paa et tidligere Tidspunkt, da Sagen ikke forelaa saaledes opflaret, som det nu maa siges at være Tilfældet. Jeg nærer fremdeles det Haab, hvis det, maaste i en nærmere, maaste først i en fjernere Fremtid, skulde stille sig saaledes, at denne Sag om Vallo og Venmetofte Stiftelsers Forhold skulde blive ført frem til Forhandling i offentlige Møder rundt om i Landet, og der da muligens skulde fremkomme Udtalelser, skiftede til at tiltale Følelser og Stemninger hos Mange, navnlig gaaende ud paa, om man ikke vilde erkjende det for naturligt, at de 13 Millioner kom ind i Statskassen for paa en anden og bedre Maade at komme det Almindelige til Gavn end ved at henligge til Forsørgelse af nogle Adelsfrøener eller dslige, — at der da vil være Mange, der have haft Leilighed til at blive saa bekendte med Sagen, at de ville vide, og ogsaa have Evne og Villie til at gjøre gjældende ligeoverfor saadanne urigtige Fremstillinger, at det, Sagen dreier sig om, er ikke om Usikkerheden eller Genfjængelsesigheden af at faae de omtalte 13 Millioner ind i Statskassen, men det, Spørgsmaalet dreier sig om, er, om man har mere Nøt til at tage disse 13 Millioner, end man har Nøt til at tage de mange andre Millioner, der findes i Landet, at det Spørgsmaal, det dreier sig om, er, om det ikke er af yderste Rigtighed for Alle, hvem en rolig Udvikling af Forholdene og Sikkerhed i Eiendomsforholdene er magtpaaliggende, at hævde her, ligesaa vel som paa ethvert Punkt, Eiendomsrettens Ukrænkelighed. Men særligt maa jeg takke de ærede Forespørgere, fordi de have bragt denne Sag frem, idet de derved løse mig fra et Vaand, som hidtil paa en Maade har hvilet paa mig. Det vil erindres, at min meget ærede Forgjænger paa denne Plads har givet et Tilfald om, at saa længe den parlamentariske Kommission ikke havde afsluttet sine Overveielser over disse Spørgsmaal, skulde han ikke indstille til Hans Majestæt noget Forslag om Udbudelse af de paagjældende Institutter. Den Tid, for hvilken han og efter ham jeg ved dette Tilfald vare bundne til Intet at gjøre, kunde nu vistnok med Føie siges, at være udløbet, da den parlamentariske Kommission havde afsluttet sine Forhandlinger, og i alt Fald da Resultaterne af dens Overveielser vare komne til det ærede Folkethings Rundskaab. Jeg har imidlertid troet, at jeg skulde det ærede Thing, for at det med Føie skulde kunne siges at jeg havde handlet loyalt, ikke at tage nogen Beslutning om at gjøre Noget, forinden der var levet Folkethinget, som havde

nedsat den parlamentariske Kommission, tilstrækkelig Tid og Leilighed til at overveie de Resultater og Indstillinger, hvortil Kommissionen var kommen, og til derefter selv at tage sin Beslutning, og forinden jeg, efterat saadan Tid og Leilighed havde været levet Folkethinget, havde haft Leilighed til for Folkethinget at udtale min egen Opfattelse af disse Sager. Nu tror jeg, at begge Ting maa siges at være tilstede i fuldt Maal, og jeg vil nu anfæ det for at være usforvarligt, om det længere skulde formenes disse rige Stiftelser at virke i saa fuldt Maal, som de kunne, ved de Midler, der staa til deres Raadighed. Jeg agter derfor nu, saasnart det rette Dieblif dertil af mig anses for at være tilstede, at forelægge Sagen for Hans Majestæt Kongen.

J. A. Hansen: Ligesom den høitagtede Justitsminister har takket Forespørgerne, fordi vi have hjulpet ham ud over, hvad han synes at have haft nogen Forlegenhed ved ellers at komme ud over, saaledes vil jeg takke den ærede Minister paa Forslagsstillernes Vegne, fordi han har givet os et saa aabent og ligefremt Svar, der ikke skulder nogen Tvetydighed. Forespørgselen er jo netop stillet, for at faae en bestemt Mening om, hvorledes den nuværende Minister stiller sig i denne Sag, og det glæder mig dobbelt, at det er kommet frem, fordi jeg haaber at skulle kunne vise, at den ærede Minister i Stortedelen af, hvad han har sagt, har lagt noget ganske Andet ind i vor Indberetning, end der ligger i den. Den ærede Minister erklærede de Resultater, hvortil vi vare komne, for fuldstændig urigtige. Dertil behøver jeg kun at sige, at de ere fuldstændig rigtige; det er min personlige Overbevisning, ligesom det er den ærede Ministers, at de ere urigtige. Han henholdt sig her til, hvad der var kommet fra anden Side, og da han er kommen tilbage dertil nogle Gange, skal jeg, da det ærede Thing mulig ikke har det nærværende, minde om, at det er Kuratorerne for disse Stiftelser, der have ladet udarbejde et juridisk Indlag, som skulde gaa mod vor Indberetning. Det er paa Bestilling af Kuratorerne,

Rettelse.

Sp. 3552, Lin. 9—13 f. o., „Jeg finder det uheldigt . . . til et andet Sted“ læs: „Med Hensyn til det sidste Forslag, som angaar Lægebefordring, vil jeg finde det meget uheldigt, ja usødvendigt, at en saadan Bestemmelse bliver optagen i Loven; thi i de allerfleste Tilfælde, naar en Løge skal et Sted hen for at besøge en Syg, og der møder en Bogn, der skal befordre ham hjem, og han vil til et andet Sted.“